

Jenei Gyula

Járványnapló

jegyzetversek

Első nap (03. 11.)

*azon derültek a feleségével, meséli ismerősöm,
hogy tegnap este a bevásárlóközpontban miként
óvatoskodtak az emberek. kerülték egymást, néha
a másik tekintetét is, és ha valaki orrot fúj, akkor
a körülötte állók arca bezárt, összeszűkül a száj,
szigorúan villant a tekintet, s úgy néztek
az illetőre: félve, undorral, ellenségesen; szóval
ezt beszélte ismerősöm éppen el, s viccelve
ragoztuk, milyenek is az emberek, mennyire
pánikolnak. én meg azon nevettem, hogy
elképzelttem őt, amint tolja a bevásárlókocsit, beáll
a pénztárhoz a feleségével, ám ha valaki tüsszent,
akkor az ő arca, az ő arcuk is bezár, és magamat is
elképzelttem persze, mert hogyha mellettem
köhécselne, krákogna valaki a kasszasorban,
én akkor még a lélegzetemet is visszatartanám,
amíg csak bírom. feltehetően ismerősöm is
elképzelhette magát vagy engem, vagy
mindhármunkat, mert egyre önfeledtebben
nevtünk, egyre harsányabb derűvel, míg végül
azt sem tudtuk, ki kit képzelt el, csak hogy
lepkéként verdes bennünk a szorongás.*

Második nap (03. 12.)

gy. hívott floridából, megbeszéltük az egyik kézírata sorsát, meg hogy mi van velük, és mi van velünk. említi, hogy a könyvfesztiválra készültek hazajönni, ám bizonytalan időre törlik a járatokat, s ki tudja, meddig tart még a járvány. mondom neki, hogy elmarad a fesztivál, de már tudja. amerikában is fölfordulás van, nevet: mindenki vásárol, már félig üresek a polcok, a végpapírokat például teljesen elkapkodták.

Harmadik nap (03. 13.)

barátom átküld valami közösségi oldalon köröztetett írományt, miszerint tajvani szakértők azt javasolják vírusesztként, hogy reggel vegyünk mély levegőt, tartsuk benn tíz másodpercig, s ha nincs köhögés, légszomj, kellemetlen érzés, akkor valószínűleg nem vagyunk fertőzöttek. visszairom, én is olvasok mindenféle hülyeséget a neten. csetelünk kicsit, majd a barátom megkérdezi, felhívhat-e. beszélünk, röhögünk majdnem egy órát. szinte csak a víusról, a járványról ejtünk szót, pontosabban minden témánk onnan indul, és oda fut. kiderül, amiben eddig nem voltam bizonyos, hogy ő is hipochonder, legalább akkora, mint én, mégis kedélyesen fecserészünk. meséli, sorra hívja az ismerőseit. búcsúzkodik. akkor azért hívott engem is, mert öregnek és veszélyeztetett korosztályba tartozónak gondol? dehogy, mondja, hívja ő a fiatalokat is. ő búcsúzik. elvégre hipochonder.

Negyedik nap (03. 14.)

este fölszaladtam a pláza lépcsőjén, s mire fölértem, ziháltam. alig kaptam levegőt. ajaj, gondoltam, máris baj van a tüdőkapacitásommal. de eszembe jutott, hogy amikor a lépcső alján észleltem, négyen-öten jönnek lefelé, gyorsan beszüntettem a levegővételt, nehogy abban a szűk térben belélegezzem a vírusokat. a lépcsőket viszont kettesével-hármasával szedtem.

Hatodik nap (03. 16.)

holnaptól távmunka, de ma még értekezletre hívtak bennünket. zsúfolásig a terem. néhányan már maszkot hordanak, a kézfogások hál' istennek elmaradnak. vannak, akik viszonylag természetesen viselkednek, ám a többség óvatosan, gyanakvóan pislog egymásra. ha valaki az orrát fújja vagy elköhinti magát, mindenki odanéz. majdnem mindenki. a közelemben ketten is köhécselnek. olyankor egy ideig nem veszek levegőt. nevetnem kellene magamon, de nem tudok. a legközelebbi értekezletet azzal kezdjük, hogy, mondja valaki, mire odasúgom a mellettem ülőnek: hányszor egyperces néma felállással? csak nem tán!, szól vissza az, és körbepillant. olyan ez egy kicsit, gondolom, mint amikor a sír mellett azt mondja a pap, imádkozzunk azért a testvérünkért, aki közülünk elsőnek fogja követni a most elhunytat. eltöprengök, hogy a legközelebbi értekezleten vajon ki vagy kik miatt kell majd felállni. és ha miattam?